

3 Днем працівників освіти!

ШАНОВНІ ПРАЦІВНИКИ ТА ВЕТЕРАНИ ОСВІТЯНСЬКОЇ НИВИ!

Прийміть щирі вітання з професійним святом – Днем працівника освіти! Святом людей, які обрали сенсом свого життя педагогічний фах, і залишаються вірними покликанню вчителя все життя.

Учитель і сьогодні, у воєнний час, залишається опорою суспільства і держави. Бути учителем сьогодні – відповідально і складно. Це щоденна праця, відданість благородній меті й наповнення духовним змістом життя кожної дитини.

Вихователі, педагоги, викладачі навчають любити і поважати, знати історію рідної землі, бути патріотом України. Під вашим мудрим керівництвом зростають нові покоління учнів, формується наукова зміна.

Ми маємо всі підстави пишатися нашими досягненнями в освіті. Професійні здобутки педагогів, якісна підготовка випускників шкіл, перемоги учнів та вихованців на олімпіадах і конкурсах – все це свідчить про те, що освіта Обухівської МТГ постійно підвищує свої якісні показники. Велика вдячність і шана вам за гуманну і благородну справу – виховання підрастаючого покоління.

Особливі вітання педагогічним працівникам, які сьогодні на заслуженому відпочинку. Низький уклін вам за вагомий внесок у розвиток освіти. Ваші мудрість і знання зберегли і примножили найкращі традиції галузі, возвеличили знання вчителя – провідника вічних цінностей. Щороку наша освітянська родина поповнюється молодими кадрами, які з вдячністю використовують досвід ветеранів-педагогів, а також впроваджують сучасні інноваційні технології.

Слово вдячності педагогічним колективам та їхнім керівникам за допомогу військовим, переселенцям з окупованих територій.

Низький уклін за якісну підготовку до нового навчального року укриттів у садочках, гімназіях та ліцеях. По підготовці до освітнього процесу наша Обухівська громада була визнана кращою на Київщині.

Шановні освітяни! Бажаю, щоб доброта ваших сердець ніколи не вичерпувалась, а радість від успіхів учнів, вихованців щодня тільки множилась. Хай засіяна невтомною працею освітянська нива врожається новими талантами, а слово вчителя буде завжди святом і чистим на землі. Хай завжди вас зігріватиме пошана ваших вихованців та їхніх батьків. Творчого натхнення, міцного здоров'я, добра, миру і злагоди.

Разом - до Перемоги!

З повагою - Обухівський міський голова
Олександр ЛЕВЧЕНКО

АКТУАЛЬНО

ДЕПУТАТИ ОБУХІВСЬКОЇ МІСЬКРАДИ ЗВЕРНУЛИСЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА, ПРЕМ'ЄРА ТА ГОЛОВИ ОВА З ВИМОГОЮ НЕ ЗАКРИВАТИ КИЇВСЬКИЙ КПК

Депутати Обухівської міської ради під час позачергової сесії ініціювали колективне звернення до Президента, Прем'єр-міністра та голови Київської обласної військової адміністрації, в якому закликали не закривати Київський картонно-паперовий комбінат, який є містоутворюючим підприємством.

«Розумієте, це підприємство (КПК — ред.) — містоутворююче, тому допускати його закриття не можна. Я боюсь говорити, що може бути, якщо комбінат припинить свою роботу: це буде колапс та катастрофа. Це буде злочин, бо місто просто не може існувати без цього підприємства», — розповіла депутат Обухівської міської ради Світлана Процун.

Саме завдяки Київському КПК Обухів став справжнім європейським містом — таку думку висловив секретар міськради Сергій Ключко.

«Кошти, які надходять від комбінату до місцевого бюджету, ми направляємо на програми розвитку нашого міста. Саме завдяки їм ми сьогодні бачимо місто, яке стало ближчим до Європи: благоустрій, тротуари, хороші дороги, відремонтовані дитячі садочки, школи. Люди сьогодні живуть в комфортному місті», — наголосив Сергій Ключко.

Представники ж підприємства, які також були присутні на позачерговій сесії міської ради, висловили здивування надмірним інтересом до комбінату з боку

правоохоронців під час повномасштабної війни. А голова правління КПК наголосив — комбінат з перших днів війни демонструє свою чітку патріотичну позицію, беручи участь у волонтерських проектах, збираючи робочі місця та допомагаючи простим українцям.

Нещодавно в Україні заарештували корпоративні права Київського картонно-паперового комбінату, яким володіє австрійська компанія Pulp Mill Holding.

КПК працює в Обухові і є містоутворюючим підприємством, на якому наразі працює 2500 українців. Підприємство здійснює експорт своєї продукції у 35 країн світу та має 148 мільйонів доларів обсягу товарної продукції.

Наразі Київський картонно-паперовий комбінат виробляє гофротару, литу тару, картон та паперові вироби, зокрема — відомий на всю Україну туалетний папір «Обухів-65».

Інформаційна агенція УНН

ГОЛОВА КИЇВСЬКОЇ ОВА КУЛЕБА ПРО ВАЖЛИВІСТЬ РОБОТИ КИЇВСЬКОГО КАРТОННО- ПАПЕРОВОГО КОМБІНАТУ

Київський картонно-паперовий комбінат є важливим для Обухова та Київського регіону, бо забезпечує робочі місця, опалює частину міста Обухова та сплачує податки до бюджетів різних рівнів. Про це повідомив УНН голова Київської обласної військової адміністрації Олексій КУЛЕБА.

«На території підприємства (КПК — ред.) є котельня, яка опалює частину міста (...) Важливо, щоб котельня працювала, незалежно від того, які там слідчі дії будуть відбуватися (...) І органи місцевого самоврядування, не дивлячись у якому стані підприємство, мають забезпечувати теплом все місто. Якщо необхідно буде втручання обласної військової адміністрації, то ми, звісно, втрутимось і будемо допомагати всіма способами».

На сьогоднішній день важливо, щоб підприємство працювало, сплачувало податки у бюджет державний, і безпосередньо щоб місцева територіальна громада отримувала кошти. Зрозуміло, що під час воєнних дій важливо, аби люди зберегли свої робочі місця і могли спокійно працювати», — повідомив голова ОВА.

Попри арешт активів Київського картонно-паперового комбінату та його корпоративних прав, комбінат продовжить забезпечувати теплом та гарячою водою жителів Обухова, підприємства Трипільського промвузла та госпрозрахункові установи міста під час опалювального сезону.

За словами представників Київського КПК, кількість їхніх споживачів наразі становить майже 21 тисячу, а це — ориєнтовно 80% споживачів Обухова, яким надаються послуги із постачання теплової енергії та гарячої води.

Нагадаємо, протягом вже 20 років власником Київського КПК є австрійська компанія Pulp Mill Holding (100% акцій). За час, поки Pulp Mill Holding володіє ПрАТ «Київський КПК», компанія інвестувала в комбінат понад 360 млн євро, скеровуючи всі зароблені кошти на розвиток комбінату.

Станом на сьогодні КПК отримав від Європейського банку реконструкції та розвитку черговий інвестиційний транс обсягом 25 млн євро, а компанія Pulp Mill Holding виступила гарантом за кредитними зобов'язаннями ПрАТ «Київський КПК». Водночас заборгованість ПрАТ «Київський КПК» перед материнською компанією на сьогодні становить близько 16 млн євро.

Інформаційна агенція УНН

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

НАВІКИ ЗАЛИШИВСЯ МОЛОДИМ...

ЮРІЮ було всього лише 34 роки. Він мав красуню-дружину Анастасію та свою маленьку зірочку - донечку Оленку. На життя у нього було багато планів, які, на жаль, вже не здійсняться...

У квітні 1986 року родину Самойленків - Наталію Іванівну, Олега Григоровича та старшого сина Олега з Чорнобиля евакуювали до Обухова. Юрко народився у 1987-му вже в Обухові, тож не дивно, що хлопчина любив і край, де народився й виріс, і край Поліський, де зростали його батьки та старший брат, і куди часто навідувався сталкером.

За словами матері Наталії Іванівни, Юрко ріс допитливим і кмітливим. Зачитувався книгами і був активним відвідувачем бібліотеки, адже там працювала Наталія Іванівна. Вона з чоловіком виховувала сина в любові до рідного краю, його народу, історії, традицій своїх предків. Навчання давалось хлопцю легко і в п'ятій, і в першій школах міста. Років з 12-ти у нього була мрія стати військовим, але по закінченні школи вирішив все ж таки обрати мирну професію - закінчив Міжрегіональну академію управління персоналом. За фахом Юрію не довелося працювати, усі його думки були про військову службу. Він обрав службу за контрактом у військовій частині в Підгірцях.

З перших днів Юрій був активним учасником Майдану. Йому не байдужа була доля країни, тому коли розпочалась війна на Сході, він їде добровольцем на фронт і стає бійцем батальйону міліції особливого призначення «Золоті ворота».

Аби стати професійним військовим, молодий чоловік вступив до Національного університету оборони України і паралельно працював інструктором зі стрільби у тирі Ходосівки. Святослав Рудзій у прощальному слові скаже про Юрія: «Він так майстерно володів зброєю, як бог. У стрільбі йому не було рівних, але клятий ворог зміг таки знайти слабе місце...».

По закінченні навчання Юрій знов уклав контракт на військову службу в ЗСУ, працював у військоматах Обухова і Борисполя.

Коли розпочалась масштабна російська агресія, Юрій Самойленко брав активну участь у формуванні 135-го батальйону

Велике горе українському народу принесла війна. Щодня вона безжально забирає людські життя, нищить людські долі. 13-го вересневого дня обухівська площа перед Центром культури і дозвілля на Піщаній була заповнена людьми - з болем у душі містяни чекали на повернення земляка **Юрія САМОЙЛЕНКА**, який загинув під Балаклією на Харківщині.

Віддаючи останню шану загиблому захиснику за його мужність і жертвність, громада Обухова зустрічала траурну процесію з тілом Героя, стоячи на колінах.

територіальної оборони Обухівського району. Військовий домігся зустрічі з командувачем ЗСУ і переведення до 6-го батальйону Добровольчого українського корпусу «Правий сектор». У складі свого батальйону Юрій воював у найгарячіших точках українського Сходу.

Він був відважним командиром роти, вимогливо ставився до себе і до підлеглих, у яких мав беззаперечний авторитет.

Про те, що він воює біля Харкова, син батькам не повідомив, беріг - не хотів, щоб переживали. А на Харківщині на початку осені тривали важкі бої. Наші війська визволяли Балаклію, там було справжнє пекло. 9-го вересня на одному з бойових завдань по зачистці ворога старшого лейтенанта Юрія Самойленка було важко поранено. Побратими доставили його в лікарню, медики провели надскладну операцію, але, на жаль, 10 вересня серце воїна зупинилося.

...Сумну церемонію розпочали представники духовенства Обухівського благочиння ПЦУ літією за спочилим бійцем. На траурному мітингу виступили секретар міської ради Сергій Ключко, заступник районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки (військкомату) Святослав Рудзій, голова громадської організації родин загиблих (померлих) бійців «Ми пам'ятаємо. Обухівщина» Ольга Тимко. Вони висловили щирі співчуття рідним, закликали земляків вірити в Україну, в нашу перемогу та нашу армію, бо в ній служать такі мужні захисники як Юрій. Тепло і душевно розповідала вчителька Світлана Рогозіна про свого колишнього учня, а нині - великого воїна, яким пишається громада, вся Обухівщина, бо поліг він за Україну, за її волю, за свободу, за мирне життя. Хвилиною мовчання вшанували обухівці пам'ять відважного командира роти Самойленка Юрія Олеговича. Обережки квітів лягли до труни. Плакали всі - й жінки, й чоловіки, не соромлячись гірих сліз, плавав весь Обухів, проводжаючи свого Героя в останню путь до місця вічного спочинку.

17 вересня Юрію Самойленку та ще тринадцятьом загиблим воїнам Обухівської міської територіальної громади присвоєно звання «Почесний громадянин міста Обухова (посмертно)». Золотими літерами навечно вписані їхні імена в Книгу пам'яті нашої громади.

Олена ДРАЧУК
Фото Миколи КРИВОШЕЇ

ХЛІБОРОБСЬКЕ СЕЛО ПОПРОЩАЛОСЯ З ВІДДАНИМ СИНОМ

Полудень третьої п'ятниці вересня. Затишне подвір'я під гілками каштанами й кленами перед фасадом Семенівського ліцею виповнюється людьми й квітами. Вони в руках чи не кожного, хто ступає на моріжок сільського навчального закладу. Яскраві троянди чи гвоздики і не менш вражаючі своєю привабливістю чорнобривці чи айстри з домашнього квітника. Найсумніша подія в житті привела сюди селян: на новітній московсько-українській війні у кровопролитних боях під Бахмутом (Донецька область) героїчно загинув їхній односелець - 30-літній Тарас ПРИМА.

І ХТО тільки в селі не знає чи не чув добрих слів про цього порядного й хазяйновитого молодого чоловіка. Хоча вперше побачив світ на Шевченковій Черкащині, та саме мальовнича Семенівка над річкою Красною стала його селом свідомого входження у самостійне життя. У стінах цієї рідної школи він навчався, звідси подався до Ржищева, аби в тамтешньому будівельному технікумі здобути улюблений фах будівельника. І здобув, закінчивши навчальний заклад з відзнакою.

Встиг чесно відслужити строкову службу в лавах Збройних сил України, приступити до будівничих робіт, коли й розпочалася оця малоочікувана пересічним українством агресія надмірно войовничого північно-

східного сусіда. Вірний своєму військовому і синівському обов'язку, будівельник Тарас змушений був узяти до рук зброю, аби захистити молоді державу від зазіхань нападника. Понад чотири роки він разом із бойовими побратимами стримував ворога, аби той, чого доброго, не дійшов до рідної Семенівки, не загарбав усю країну.

Врешті повернувся додому, зажив спокійнішим життям будівничого, ставши в усьому надійним помічником багатодітної родини Примів: татові - Володимир Валентинович, мамі - Наталії Василівні, братові - Юрію та сестричці Таїсії. Трьом діткам її, своїм племінникам, він фактично замінив батька. За громадськими й особистими клопатами, за турботами про

інших Тарас так і не встиг створити свою сім'ю. А тоді настав той чорний 24-й день лютого цього року, коли розпочалася повномасштабна війна за те, щоб бути Україні державою, українцям - нацією, чи назавжди омосковитись. І Тарас знову взяв до рук зброю захисника єдиної Батьківщини, яку, як сказав поет, ніколи не можна вибирати.

...Дарма, що земля ще мокра після дощу, десятки семенівців зі сльозами жалю на очах вдячно опускаються на коліна, коли на раменах бойових побратимів пропливає вкрита державним прапором України труна з тілом її відважного захисника. Поминальну літію за загиблим розпочинають священики Обухівського

благочиння Православної Церкви України. Потім слово гордості, вдячності і прощання мовлять на траурному мітингу секретар Обухівської міської ради Сергій Ключко, заступник начальника Обухівського районного центру комплектування та соціального захисту військовослужбовців Святослав Рудзій, староста села Геннадій Сторожик, учителька ліцею Тетяна Мазуренко. Оголюється хвилина прощання і на труну з тілом лягають букети квітів семенівців.

Траурна процесія направляє на старий семенівський цвинтар на крутогорі відомій з часів Другої світової війни Янівської висоти, за яку велися кровопролитні бої, а тепер функціонує однойменний Меморіальний комплекс. На схилі, звідки відкривається неперевершений краєвид на Семенівку, знайшов свій вічний спочинок воїн-герой, відважний захисник рідного Придніпров'я і всієї України Тарас Прима. Та герої не вмирають, вони назавжди залишаються в наших серцях і душах. І не виникає жодного сумніву, що Семенівка свято пам'ятатиме свого відданого сина, гордитиметься воїном, як пам'ятає і вшановує іншого свого героя цієї ж московсько-української війни Бориса Байненкова, чийм ім'ям названо центральну вулицю при в'їзді до села. Пам'ятатиме й гордитиметься вся тепер така велика Обухівська територіальна громада. Герої не вмирають!

Іван ПІДГАЄЦЬКИЙ
Фото Тетяни ЧАЙКОВСЬКОЇ

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

ВІДДАНО СЛУЖИТЬ
УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ

Сім місяців наші воїни відважно захищають Батьківщину від російського агресора. Нещодавно на адресу голови Обухівської міської ради надійшов лист-подяка від командування однієї з військових частин Збройних сил України. У ньому висловлюється вдячність обухівцю Володимир Валерійовичу МІНЕНКОВУ, який сьогодні з честю виконує свій військовий обов'язок по захисту суверенітету та територіальної цілісності України. Наводимо нижче повний текст листа:

«Голові міської ради
м.Обухів

Повідомляємо, що мешканець Вашого міста солдат МІНЕНКОВ Володимир Валерійович проходить військову службу за мобілізацією у військовій частині А7015 на посаді командира 3-го гранатометного відділення протитанкового взводу механізованого батальйону. За час служби зарекомендував себе як дисциплінований і працьовитий військовослужбовець, свято і не порушно дотримується Конституції України, віддано служить українському народові.

У колективі характеризується позитивно. Вимоги статуту Збройних сил України знає та виконує на відмінно, користується ними в повсякденному житті.

За час проходження служби в нашій військовій частині командуванням частини та підрозділу неодноразово був відзначений за самовіддану службу, вмиле виконання завдань, зразкову військову дисципліну.

Своєю нелегкою службою він гідно примножує ратну славу поколінь захисників рідної землі, підтримує високий авторитет Збройних сил України.

Прошу довести до всіх жителів Вашого міста та окремо до родини військовослужбовця про достойні вчинки Мінєнкова Володимира Валерійовича.

Хай він послужить зразковим прикладом для майбутніх поколінь міста Обухова. Вірю, що майбутні захисники, Ваші земляки - юнаки та дівчата, які прийдуть до лав Збройних сил України, будуть брати приклад з вихідця Вашого міста і будуть так само гідно виконувати завдання за призначенням та захищати нашу рідну землю.

Разом - до Перемоги! Слава Україні!

З повагою -
командир механізованого батальйону
військової частини А7015
підполковник
Юрій ШЕМЯКІН».

1 ЖОВТНЯ - МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ

В ДОБРІ Й ТЕПЛІ,
або райський куточок
для людей похилого віку

Ми, жителі Германівського будинку-інтернату для людей похилого віку (відділення стаціонарного догляду для постійного проживання у селі Германівці Обухівського територіального центру надання соціальних послуг) звертаємось до газети «Обухівські вісті», щоб розповісти як ми живемо.

За умовами нашого перебування, то це не інтернат, а пансіонат для втомлених життям людей, які волею долі опинились у спільному життєвому домі. Старовинна й історична ця будівля, де свого часу розміщувалось одне з відділень Германівської лікарні, але добротне, добре відремонтване, осучаснене і живемо ми в ньому дружно однією сім'єю.

Адміністратором і дбайливцем, порадиником і лікарем наших душ є завідувача Оксана Василівна Николаєва. Це людина з великим серцем і чистою душею. Завжди привітна, доброзичлива. Протягом дня до кожного підійде, привітно поговорить, поцікавиться як ми себе почуваємо. І відразу на душі стає якось легше, де ті й сили беруться, підбадьорюємось. Почуваєш себе щасливим та здоровим. Відчуваємо себе такими ще й тому, що кожного ранку ми робимо фізичні вправи.

Дякуючи Оксані Василівні, до нас приїжджають артисти з Обухова. Виступають і сільські співачі земляки. Радують своїми піснями, декламують вірші та гуморески. Ми дуже вдячні їм.

Також нас навідують з благодійною метою прихожани з сусідніх церковних приходів. Ми разом молимося за нашу неньку Україну, за те, щоб Бог дав нашим захисникам сили швидше прогнати ворога з рідної землі.

Вдячно молимося за керівництво нашої Обухівської громади, яке піклується про нас. Дякуємо директору Територіального центру надання соціальних послуг міської ра ди Зої Анатоліївні Короленко. Це завдяки їй ми маємо нові сучасні телевізори у кожній кімнаті, кондиціонер і клімат-систему, які послугують нам і влітку, і в осінню не погоду. Цього року наш заклад поповнився ортопедичним ліжком з пультом керування, ходунками, а головне - бензиновим генератором, який, за потреби, не залишить нас без світла. Завдяки зусиллям керівництва територіального центру ми маємо стратегічний запас борошна, крупів, м'ясних консервів, мінеральної води, памперсів та ін.

Влітку по суботах у нас проводились своєрідні дискотеки. Ми хоч люди переважно немолоді, але все одно комусь хо-

четься насолодитись улюбленою мелодією, комусь тихенько й підспівати, а енергійніші і здоровіші то ще й як не підтанцюють, то хоч притупляють у такт музиці. А хтось з комусь із сусідньої кімнати вийшов поспілкуватися, щось розповісти, поділитися чи обговорити побачене-почуте по телевізору.

Останні місяці всі розмови сходяться навколо однієї нашої спільної біди й тривоги - війни. Переживаємо, обурюємось жорстокістю московських агресорів, віримо в нашу перемогу.

У зв'язку з російською агресією на нашу незалежну Україну маємо й ми переселенку з Бучі. Жінку-інваліда оточили увагою й турботою, аби швидше загоїлися душевні рани від пережитого під час окупації міста московськими нелюдьми. А більше не можемо прийняти бажаних та тих, хто потребує у цей непростий час даху над головою, бо приміщення хоч і чудово облаштоване, але компактне й обмежене по площі.

Турботою про нас, нашим затишком і комфортом переймається пані-завідувачка. Трапляється, що коли хтось із нас несподівано занедужає вночі, Оксана Василівна і в таку пору доби приїздить на велосипеді.

Такий же чуйний і сердечний працює у відділенні й обслуговуючий персонал. Дуже вправні у нас і кухарі. Чи не кожного дня вигадують щось новеньке, щоб порадувати й здивувати стареньких своїми по-домашньому смачними стравами.

Хочу ще сказати за чергових: у них дуже тяжка праця. Адже частина наших мешканців - то люди лежачі, які потребують особливої уваги, але приходять працювати у відділення люди з добрим серцем, тому вони вправляються з усіма труднощами й особливостями такого закладу.

У нас дуже красивий сад. Був старий, який кілька років тому омолодили, і він тепер доглянутий, інтенсивно росте. Маємо й дуже багато квітів. Місцеві, які проходять повз відділення, завжди задивляються на наші клумби. Є у нас навіть гойдалки.

Виходить з нашої розповіді - справжній тобі майже райський куточок, але ми не перебільшуємо: так воно є й насправді. В цьому переконується кожен, хто з благодійною метою побував у Германівському відділенні територіального центру надання соціальних послуг Обухівської міської ради.

З повагою -
МЕШКАНЦІ ВІДДІЛЕННЯ
с.Германівка

ДО ДНЯ ПРАЦІВНИКІВ ОСВІТИ

СЛОВО ПРО ВЧИТЕЛЬКУ

«Вчителем не стають, ним народжуються». Можливо, фраза ця здається для когось банальною, але цей вислів стовідсотково стосується Лариси Іванівни ЛАГОДИ - вчительки початкових класів Академічного ліцею №1 імені А.С.Малишка Обухівської міської ради. Поточного року педагог набрала свій 10-й набір початкової ланки, тож кількість учнів, яких вона відрядила до старої школи, перевищила за триста. Зараз вона навчає вже дітей своїх перших учнів - Юлі Куц та Саші Клименка.

Професія вчителя вабила її зі шкільної партії. По закінченні восьми класів у рідному Рокитному, цілеспрямована дівчина вступила до Ржищівського педагогічного училища, а завершивши там навчання, молодим спеціалістом три роки відпрацювала на Кагарлицьчині. З 1996 року рідною домівкою для педагога стала Обухівщина, і вже понад 26 років Лариса Іванівна Лагода працює у школі, а нині Академічному ліцеї №1 імені А.С.Малишка міста Обухова. Вчителька заочно закінчила педінститут імені Грінченка. Підвищувала кваліфікацію, проїшшовши курси, до старшого вчителя, вчителя вищої категорії, керівника методичної комісії початкових класів.

Професіонал своєї справи, завжди позитивна, усміхнена, вона вміє підібрати до дитини той ключик, який відкриває її душу. Перший вчитель надважливий для малечі, адже школа в її уявленні - це дорослий і самостійний світ. І в цей світ упевнено виводить своїх малюків Лариса Іванівна, стаючи для них другою мамою. Вона вміє так уміло і тактовно донести до учнів матеріал, так цікаво розповісти про кожен предмет, що вони обожнюють її уроки. Кажу це з усією впевненістю, бо мої обидві доньки навчалися у Ларисі Іванівні і досі підтримують хороші стосунки зі своєю улюбленою вчителькою.

Навчити і похвалити дитину, заспокоїти її та підтримати у педагога виходить напроцьод просто. І на заваді цьому не стало дистанційне навчання. Спочатку коронавірус, потім війна зробили з учителів «продвинутих» користувачів комп'ютерів. І наша героїня не виняток. Лариса Іванівна впевнено крокує в ногу з часом, опанувавши комп'ютерну техніку, одна з перших почала вести дистанційно уроки на платформах «Гугл клас» та «Гугл міт», широко використовує програму відеоконференцій «Zoom».

Кілька років тому закінчила курси по оволодінню методикою навчання Нової української школи. Цього року веде перший клас за програмою «Інтелект України». І хоча навчання поки дистанційне, і педагог,

і діти, і їхні батьки сподіваються у жовтні перейти на навчання очне.

Лариса Іванівна розповідає, що у ліцеї повністю відмовились від паперових журналів оцінювання учнів, усе нині можна побачити в електронному журналі. У її класі 26 учнів, з яких троє перебувають в Німеччині, Франції та Італії. Педагог передала всі посібники для онлайн-навчання цих дітей. Вчитель у дистанційному режимі зустрічає ранком усіх своїх першокласників, розпочинає урок, о 9-й годині оголошує хвилину мовчання, а потім знову поринає з ними у світ знань.

На запитання, як вона зустріла війну, Лариса Іванівна відповіла, що 24 лютого була в Обухові, збиралась на роботу. Про вторгнення росіян дізналась з соцмереж. Розгубленість і страх був тоді у кожного українця, тож перші пару днів були шокними. Потім ліцей перейшов на дистанційне навчання, а згодом - на канікули. З чоловіком поїхала на дачу в Шубівку на Кагарлицьчині. Там займалась волонтерством, розселяла з місцевими переселенців з Бучі та Ірпеня, облаштовували їм житло, збирали речі, готували тушонку для ЗСУ. Через два тижні повернулася в Обухів, до ліцею, спочатку на чергування, а потім почалось дистанційне навчання. У травні дистанційно провела випускний для молодшої школи, із дистанційного навчання почався новий навчальний рік. Але вона не нарікає, головне - життя і безпека дітей. Вірить у перемогу української армії. Хвилюється за сина з невісткою. У важкий час вони були в столичній теробороні.

Педагог має безліч подяк і грамот. Але, безперечно, найбільша і найцінніша нагорода вчителю - це любов її учнів. Зі святом, шанована Ларисо Іванівно! Ваша робота - це покликання, до якого Ви підходите з відкритим серцем і всією добротою душі. Щастя Вам і здоров'я, незгаслого запалу в роботі, щоб Ви виховали ще не одне покоління розумних та освічених учнів. Перемоги і миру нам усім!

Олена ДРАЧУК

ДО ДНЯ ПІДПРИЄМЦЯ

МІЦНИЙ ТИЛ ДЛЯ ГРОМАДИ

З нагоди Дня підприємця, який відзначався в нашій державі першої неділі вересня, кращим представникам підприємництва вручили подяки міського голови.

З перших днів повномасштабного вторгнення російського окупанта не всі підприємці зупинили свою діяльність та вийшли в безпечні місця. Чимало представників бізнесу долучились до спільної справи по забезпеченню жителів громади та представників тероборони продуктами харчування, речами першої необхідності та ін.

Обухівський міський голова Олександр Левченко привітав підприємців з професійним святом, зазначивши, що їхня діяльність є важливою складовою економіки нашої громади та держави в цілому. У перші найтяжчі дні війни підприємці не розгубилися, а згуртувалися навколо однієї надважливої справи - наближення перемоги України. Підприємці на своєму місці робили неймовірно потрібні речі: волонтерили в усіх напрямках, які тоді були вкрай необхідними для військових та цивільних громадян. Міський голова подякував підприємствам та підприємцям, які стали міцним тилом для громади, за самовідданість, патріотизм та велику підтримку і побажав сил та витримки працювати й далі розвивати свій бізнес.

Нагороди підприємцям вручив заступник міського голови Максим Савенко. Вітаючи запрошених, він сказав: «Завдяки підприємцям тримається економічний фронт країни. Саме вони забезпечують життєдіяльність, годують, одягають, сплачують податки і дають робочі місця. Щиро вдячний підприємцям і підприємствам, котрі об'єднали свої зусилля і продовжують нині тримати свій фронт».

Серед нагороджених: ТОВ «Алеана», ТОВ «Омела», ТОВ «ЗЕРНОПРОМ», приватна фірма «СВІТ», фізичні особи-підприємці: ЛУГОВСЬКА Валентина Павлівна, БИКОВ Григорій Іванович, БІЛОТКАЧ Олександр Михайлович, КОРКІШКО Наталія Володимирівна.

Голова ради підприємців Віктор Таран також вручив подяки і подякував підприємцям за роботу та підтримку держави, міста і громади у складний воєнний час, побажав аби їхня сила та енергія примножувалась, адже вони витрачають ресурси на благородну справу і продовжують працювати на перемогу.

Втрачений під час окупації смт.Ворзель з 24.02.2022р. по 15.03.2022р. військовий квиток офіцера запасу серії ГТ №012331 СТАРІКОВА Михайла Володимировича, 1967 р.н., ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ

БУРІННЯ СКВАЖИН
КОПАЄМО, ЧИСТИМО, ВКОПУЄМО КРИНИЦІ
Ритуальні послуги (копаємо ями)
т.068-094-05-36, 050-968-53-51

УРОЧИСТА СЕСІЯ ДО ДНЯ ОБУХОВА

Цього року Обухів не відзначає День міста у звичному форматі. Не до святкування, коли в країні йде війна, за яку українці платять дорогою ціною. Попереду в нас буде ще багато свят, але їх відзначатимемо після перемоги України над російським окупантом.

УРОЧИСТА сесія міської ради з нагоди 660-ї річниці Дня Обухова пройшла 17 вересня в Центрі культури та дозвілля. У президії - Обухівський міський голова Олександр Левченко та секретар міської ради Сергій Клочко. У затишній залі розмістилися депутати, члени Виконавчого комітету, запрошені та мешканці Обухівської громади.

Під урочисте звучання Гімну України, який виконали Юрій Побігій та хор «Явір» ККПК, зал встав. Поклавши руки на серце, обухівці співали славен держави, відчуваючи себе часткою великого українського народу.

До присутніх звернувся Обухівський міський голова Олександр Левченко, наголосивши, що цьогорічне свято наповнене іншим значенням, адже після того як російський окупант вдерся в нашу країну, українці змінилися. За цей складний час повномасштабної війни наш народ довів, що варті називатися великою нацією.

Голова міста зазначив, що день 24-го лютого став і для Обухівської громади днем випробувань на міць та витривалість:

«У перші найважчі дні, коли нависла загроза вторгнення російських окупантів на Обухівщину, кожен з вас, дорогі мешканці, на своєму місці робив усе можливе й неможливе, щоб захистити рідну землю від ворога. Ми всі разом оперативно зводили блокпости та захисні укріплення на дорогах та в населених пунктах громади, створивши три лінії оборони. З першого дня війни на території громади доукомплектувався 135-й батальйон територіальної оборони ЗСУ, який став основною бойовою одиницею Територіальної оборони всього району. На мікрорайоні Яблуневий формувалися роти охорони евакуйованих Вишгородського та Іванківського військкоматів».

Військові підрозділи наповнювалися за рахунок добровольців. Обухівський військкомат провів на території громади мобілізацію військовозобов'язаних оперативного резерву до кадрових бойових підрозділів ЗСУ.

Олександр Левченко повідомив, що з 28 лютого розпочалося створення Добровільних формувань територіальної громади (ДФТГ) №1 та №3. За перші два дні до них вступили понад 600 жителів Обухова, а загалом близько 2000 жителів громади стали добровольцями. У кожному селі за активної участі старост були створені загони самооборони.

Міський голова виділив, що разом з військовими та добровільними формуваннями активну участь у забезпеченні обороноздатності громади взяли підрозділи районного управління поліції. До них долучився колектив КП ОМР «Міська варта», який виконував завдання по забезпеченню громадського порядку і охороні важливих об'єктів критичної інфраструктури, й увійшов до ДФТГ №1. Безпосередню участь у діяльності названих військових і добровільних формувань взяли депутати міськради. Жителі міста та сіл на перший заклик виконували всі необхідні роботи, надавали свої матеріали та засоби, виготовляли коктейлі Молотова.

За словами міського голови, неоціненний внесок у побудову надійної обороноздатності Обухівщини зробили підприємст-

ва та організації, які надавали безоплатно матеріали, техніку, устаткування та послуги по розбудові оборонних рубежів і укріплень.

«Ми забезпечували гарячим харчуванням, обмундируванням та медикаментами наших військових, а також надавали їм місця для розміщення. Міською радою була прийнята цільова Програма про участь Обухівської МТГ у виконанні заходів національного спротиву. У рамках цієї програми ми забезпечували добровільні формування та окремих військовослужбовців з числа наших мешканців засобами індивідуального захисту - захисними шоломами, бронжилетами, розгрукками; військовою формою, взуттям, медичними аптечками та іншим», - розповів міський голова. За його словами, на початку війни були сформовані гуманітарні штаби, які забезпечували громадян продуктами, засобами особистого вжитку. Всі медзаклади працювали в штатному режимі. Медики створювали резерв медпрепаратів, допомагали формувати аптечки для військових, забезпечували ліками важкохворих.

Допомагали і релігійні організації. Вони розміщували своїх установах переселенців, надавали їм гуманітарну допомогу.

На початку війни міською владою було створено канал комунікації - «Гаряча лінія», яка й дотепер працює 24/7. Чергові у перші дні вторгнення приймали понад 100 дзвінків за день.

«Служба у справах дітей та сім'ї охопила увагою всі опікунські сім'ї, які виховують дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, - продовжив голова. - Не залишили поза увагою і багатодітні родини, малозабезпечених громадян та тих, хто має складні життєві обставини. Особливо опікувалися родинами, у яких чоловіки несли службу в Теробороні, ДФТГ та ЗСУ».

Очільник міста підкреслив, що працювали всі структурні підрозділи міськради - працівники управління соціального забезпечення виконком міськради з перших днів війни працювали майже цілодобово. Вдень проводили прийом заяв від внутрішньо переміщених осіб (ВПО), а у вечірній та нічний періоди - вносили дані до Єдиної інформаційної бази даних ВПО. Це було зроблено в найкоротші терміни для фінансової підтримки людей, які покинули свої домівки. Підтримували зв'язок на випадок евакуації з маломобільними верствами населення, забезпечували їх продуктами. Територіальний центр надання соціальних послуг опікувався та надавав допомогу людям похилого віку та з особливими потребами.

Голова звернув увагу, що було вивезено понад 250 дітей. Надскладним був процес вивезення дітей з інвалідністю до Італії. Також дітей прийняли міста-побратими: німецький Радебойль та польський Бенджин.

У свою чергу громада приймала мешканців окупованих регіонів та надавала їм гуманітарну допомогу (видано понад 10 тисяч продуктових наборів); розміщувала людей, які перетинали Обухівщину, виїжджаючи на Захід країни чи за кордон; доставляла гуманітарні вантажі в Бородянку, Ірпінь та села Іванківщини.

Міський голова акцентував, що з перших днів російського вторгнення основні артерії

життєзабезпечення громади функціонували безперебійно: «Комунальні служби та установи працювали в посиленому режимі, підтримуючи благоустрій і порядок у місті та селах, забезпечуючи мешканців водою, теплом, електроенергією, зв'язком та іншими благами. Підприємства житлово-комунальної галузі надавали допомогу персоналом та технікою в облаштуванні фортифікаційних споруд, виготовляли для них та передавали буржуйки, «їжаки», направляли транспортні засоби та персонал для відновлення об'єктів інфраструктури звільненої Бородянки. Малі, середні й великі підприємства стали одним міцним тилом, навіть змінювали свій рід діяльності, аби надавати потрібну допомогу. Вони пекли хліб, возили продукти, шили військову амуніцію, здійснювали багато інших життєво необхідних справ».

У перші дні війни на території громади запрацювала система оповіщення про повітряну тривогу, яка використовується й по сьогоднішній день. Також голова міста повідомив, що з державного бюджету вже розпочали надавати виплати - 15 млн грн родинам загиблих воїнів.

«Велика вдячність усім нашим захисникам та захисницям, які боронять рідну землю та звільняють її від рашистів, за те, що ми маємо змогу жити й працювати, що наш Обухівський край оминув тяжка доля руйнацій та окупації», - підкреслив голова.

Олександр Левченко подякував добровольцям та військовозобов'язаним громади, які несуть службу в ДФТГ, в Силах територіальної оборони та інших підрозділах ЗСУ. Голова міста передав слова подяки воїнам на передовій, завдяки яким ми маємо змогу жити, працювати, навчатися. Згадав по-ім'я усіх воїнів-земляків, полеглих у часи Революції Гідності, у зоні АТО/ООС та під час повномасштабної війни з російською федерацією: «Дуже прикро, що громада не змогла провести в останню путь з почестями наших перших загиблих воїнів - Цибулька Василя Анатолійовича та Матяша Олега Івановича. У перші дні війни це було, на жаль, неможливо... Та у Небесному

Легіоні Воїнів вони зайняли достойні місця справжніх та мужніх патріотів».

Хвилиною мовчання вшанували присутні полеглих воїнів-земляків, що відстоювали незалежність України.

Міський голова подякував волонтерським формуванням та усім мешканцям, які за покликом серця перевозили людей та гуманітарні вантажі в гарячі точки, будували захисні укриття, готували їжу, займалися медичним забезпеченням, розміщували переселенців. Вдячність заслужили і депутати міської ради - волонтери.

Окрему подяку Олександр Левченко висловив старостам, які згуртувалися у своїх старостинських округах та розгорнули активну діяльність, будуючи блокпости, укриття й надаючи гуманітарну допомогу населенню.

Слово вдячності - педагогічним колективам та їхнім керівникам, які мобілізувалися і допомагали з харчуванням та проживанням військових у закладах освіти, приймали, сортували, вели облік та надавали гуманітарну допомогу ВПО. Дякував голова міста освітянам та батькам дітей, які долучилися до підготовки укриттів у закладах освіти та садочках до нового навчального року. Олександр Миколайович акцентував, що Обухівська громада була визнана кращою на Київщині по підготовці до освітнього процесу.

Цьогорічні випускники, які отримали високі результати оцінювання з мультипредметного тесту, також були відзначені. Це Козачук Дмитро (ліцей №3) - 600 балів; Байдур Катерина (ліцей №4) Богатирьов Олексій (ліцей №5), Крамар Софія, Хоменко Марк (ліцей ім. В.Мельника) та Андрущенко Валерія (Германівський ліцей) - 400 балів.

Олександр Левченко висловив слова подяки усій команді Виконавчого комітету Обухівської міської ради за те, що не розгубились у перші тяжкі хвилини, згуртували навколо себе людей, координували й організовували процеси, брали участь у роботах по обороноздатності громади.

«Ми віримо, ми впевнені, що Україна здобуде перемогу над ворогом. У наших захисників та захисниць є потужна мотивація і сила духу, адже вони звільняють та обороняють свою рідну землю. А це найвища істина! Правда на нашому боці! Ми переможемо, бо ми українці. РАЗОМ - до перемоги!», - сказав, завершуючи свій виступ, Обухівський міський голова.

2022 року звання «Почесний громадянин міста Обухова» (посмертно) присвоєно чотирнадцятьом мешканцям громади, які загинули на російсько-українській війні. Це Цибулька Василь Анатолійович, Матяш Олег Іванович, Міненко Дмитро Володимирович, Галба Павло Володимирович, Глушко Тарас Миколайович, Гладирь Олександр Леонідович, Тимофій Михайло Іванович, Рогоза Ігор Володимирович, Чорний Євгеній Владиславович, Панченко Олег Вікторович, Капітоненко Олександр Олександрович, Гуламов Абдулкарім Курбаналієвич, Самойленко Юрій Олегович, Прима Тарас Володимирович. Родини загиблих отримали нагороди з рук міського голови. Батьки Дмитра Міненка передали прапор від воїнів-холодноярівців 93 бригади, в якій воював їхній син.

Почесними грамотами та подяками нагороджено військовослужбовців ЗСУ, волонтерів, які їздять в зону бойових дій, колективи та керівників ряду підприємств, організацій, ФОПів, освітян та інших достойників.

Керівники району - голова Обухівської районної військової адміністрації Олександр Гомон та голова районної ради Антон Карманов вручили відзнаку «Почесний громадянин Обухівського району» очільнику Обухівської МТГ Олександру Левченку. Зворушливо подякував міський голова за високу нагороду.

На заході звучали патріотичні пісні, адже пісня для українців завжди була святом оберегом і в часи, коли треба захищати рідну землю, і в мирні часи. Сильна енергетика аж до мурахів по шкірі йшла від пісні «Ой у лузі червона калина», яка вже стала символом визвольної боротьби українського народу проти споконвічного ворога. Хвилю єдності, патріотизму викликали у присутніх героїчні пісні у виконанні місцевих артистів, а завершилися урочисте засідання виконанням Державного Гімну України.

**Підготували
Тетяна ЧАЙКОВСЬКА
та Олена ДРАЧУК**